

“मीठे बच्चे- तिमीलाई पुरुषार्थ गरेर एयरकन्डिसनको टिकट लिनु छ, एयरकन्डिसन टिकट लिनु अर्थात् मायाको तातो हावा अथवा आक्रमणबाट सुरक्षित रहनु।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई महाविनाशको दुःख हुन्छ या हुँदैन? यसको पाप कसमाथि चढ्छ?

उत्तर:- तिमीलाई यस महाविनाशको दुःख हुन सक्दैन किनकि तिमी त फरिस्ता बन्छौ। तिमीलाई ज्ञान छ- अब सबै आत्माहरूलाई लामखुट्टे सरह वापस घर जानुछ। तिमीलाई कसैको मृत्युमा दुःख हुँदैन किनकि तिमी साक्षी भएर हेर्दछौ, तिमीलाई थाहा छ- आत्मा त सदा अमर छ। यस विनाशको पाप कसैमा पनि लाग्दैन, यो त मानौं लडाइँको यज्ञ रचिएको छ। सबै लडेर मरेर घर वापस जान्छन्। यो पनि ड्रामाको भावी हो।

गीत:- महफिल में जल उठी शमा...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीतको एक लाइन सुन्यौ। यो महफिल कसको हो? ज्ञानसागरको। जसलाई फेरि मनुष्यहरूले इन्द्रको महफिल भन्दछन्- इन्द्रसभा। धेरै मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- इन्द्रले पानीको वर्षा बर्साउनु हुन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- यो ज्ञानसागर परमपिता परमात्माको सभा हो, यसमा परवानाहरू (पुतलीहरू) बसेका छन्, जीवन छँदै उहाँको बन्न अर्थात् यस दुनियाँबाट मर्नको लागि किनकि जीव आत्माहरूलाई यो पुरानो दुनियाँ मन परेको छैन। यसमा सबै एक-अर्का सँग लडिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म स्वर्गको स्थापना गर्छु। त्यसैले बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कुनै पुखराजपरी, कुनै नीलमपरी छन्। नाम त धेरै छन्। यो तुलना गरिएको हो। कोही बच्चाहरू राम्रो समझदार बनेर अरूको सेवामा लागिहाल्छन्। सेवामा पनि तत्पर को हुन्छन्? जो महाज्योति (शमा) मा पूरा बलि चढेका हुन्छन्। यो धेरै ठूलो सभा (महफिल) हो। तिमीलाई थाहा छ- बाबा आत्माहरूको महफिलमा आउनु भएको छ। तर यिनलाई जसले राम्रो सँग जान्दछन्, उनीहरू यिनको सम्मुख प्राक्कटकलमा छन्। यस समय करोडौंमा कसैले मात्र जान्दछन्। जो परवाना हुन्छन्, उनले नै जान्नेछन्, उनीहरू बलि चढ्छन्, बाबाको बन्छन्।

यो त सम्झाइएको छ- यो हो जीवन छँदै मर्नु। बाबा, म हजुरको हुँ। पहिले हामी हजुरको पासमा अशरीरी रहन्छौं। फेरि यहाँ आएर शरीर लिन्छौं। बच्चाहरूलाई जति पनि ज्ञान मिल्छ यसलाई अरू कसैले दिन सक्दैन किनकि बाबालाई जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा आएर पढाउनु हुन्छ। गायन छ- सबै वेद-शास्त्र आदि गीताका पातहरू हुन्। सबै मनुष्य मात्र यस नाट्यशालामा कसका पातहरू हुन्? यस देवी-देवता धर्मबाट नै सबै निकलेका हुन् यसकारण तिमी वृक्षको चित्रमा देख्दछौ, सुरुमा पातहरू छैनन्। पातहरू पछि गएर नै पैदा हुन्छन्। त्यसैले उनीहरूलाई माथि देखाइएको छ। फाउन्डेसन (आधार) देवी-देवता धर्मको छ। पहिले फेद एक हुन्छ फेरि त्यसबाट हाँगा-बिँगाहरू निक्कलन्छन्, फेरि पातहरू। बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- यो विराट् मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो। आजको सरकारले धर्मलाई मान्दैन। भन्दछन्- हामी सबै आपसमा रहन सक्छौं। तर आपसमा ठक-ठक कति छ। आपसमा लडाइँ चलि नै रहन्छ। मानौं लडाइँको यज्ञ रचिएको छ। कहाँ न कहाँ लडाइँ झगडा गरि नै रहन्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। युक्ति यस्तो रच्छन् ताकि आपसमा लडेर मरियोस्। पहिले हिन्दुस्तान-पाकिस्तान अलग-अलग कहाँ थियो र! सबै एकै थिए। सरकार पनि मजबूत थियो। आपसमा कोही लड्न सक्दैनथे किनकि माथि ठूला-ठूला नवाब

हुन्थे। जसरी अहिले सारा दुनियाँको लागि यू. एन. आदि ठूला-ठूला कमिटीहरू छन्। तर यी सबैको लागि मालिक त कोही छैनन्। दुई टुक्रा भएका छन्। दुःखको वृद्धि हुँदै जान्छ। एक-अर्कालाई मारिरहन्छन्। ड्रामामा हेर कस्तो रहस्य छ। एक-अर्का सँग लड्छन् भने बाबामाथि पाप कहाँ लाग्छ! म त साक्षी भएर हेर्छु। तिमीलाई थाहा छ— सबै लडेर खतम हुनेवाला नै छन्। कोही ठूलो व्यक्ति मर्छ भने ८-१० दिनको लागि उसको लागि कार्यक्रम चल्छ। बिदा आदि गर्छन्। तिमीो लागि त केही पनि छैन। तिमी त फरिस्ता बनिरहेका छौ। तिमीलाई विनाशको पनि दुःख छैन। अब त लामखुट्टे सदृश्य मर्नेछन् फेरि कसले कसलाई देख्नेछन्! यो रहस्यलाई तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ।

नयाँ दुनियाँमा रहनेवाला त धेरै फस्टक्लास चाहिन्छ। यहाँ कोही मन्यो भने तिमीलाई कहाँ दुःख हुन्छ र! तिमी त साक्षी भएर हेर्छौ— आफ्नो पार्ट बजाउनको लागि यसले गएर दोस्रो शरीर लियो। तिमीहरूमा पनि सबै निश्चय बुद्धि छैनन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि पाउ देखि शिरसम्म अब खुशीको पारा चढिरहेको छ, फेरि कसैको कम, कसैको बढी। कसैको फेरि पाईको पनि चढ्दैन, जस्तो पीठोमा नून। उनलाई फीका नै भनिन्छ। नारायणी नशा कसलाई चढ्छ त्यो थाहा हुन्छ। माता-पिताको सेवा गर्छन्। यस्तो होइन, गृहस्थ व्यवहारमा रहेर सेवा गर्न सकिदैन। उनीहरू त अझै बढी सेवा गर्न सक्छन्, अझै बढी माता-पिताको नाम प्रख्यात गर्छन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमलफूल समान अचल-अडोल बनेर फेरि अरूलाई पनि बनाउँछन्। त्यसैले उनीहरूको महिमा बढी छ। तिमीहरू त सुरुमा नै निकल्यौ। त्यो पनि ड्रामा। भट्टी बन्नु थियो। त्यसमा पनि कुनै कच्चा ईटा निकले, कुनै पक्का पनि निकले। आई. सी. एस. को परीक्षामा सबै पास कहाँ हुन्छन् र! किनकि सरकारलाई धेरै तलब दिनु पर्छ। यहाँ पनि यस्तै हो। धेरै जायदाद (सम्पत्ति) दिनु पर्छ। मुख्य ८ पास हुन्छन्, फेरि १०८ को माला बन्छ। पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउनुछ। रिजर्भ गरिन्छ नि, हैन— फस्टक्लास, एयरकन्डिसन। एयरकन्डिसनमा कहिल्यै तातो हावा लाग्दैन। तिमीलाई कुनै पनि यस दुनियाँको तातो हावा अर्थात् मायाको वार नलागोस्, यति मजबूत हुनुछ। आठ त बिलकुलै फस्टक्लास हुन्छन् फेरि १०८ छन्। नाम पनि छ महारथी, घोडसवार, प्यादा। हरेकले बुझ्न सक्छ— हामीले कुन-चाहिँ टिकट लिइरहेका छौं। हरेकलाई टिकट लिनुछ। पुरुषले आफ्नो, स्त्रीले आफ्नो टिकट लिनुछ। स्त्रीलाई चान्स बढी छ किनकि पुरुषले जे गर्छन् त्यसको आधा हिस्सा स्त्रीलाई मिलिहाल्छ। स्त्रीले जे सौदा गर्छिन्, वा जे पनि दिन्छिन् त्यसको हिस्सा पतिलाई मिल्दैन किनकि पुरुष त रचयिता हो। पैसा उनीहरूको हातमा रहन्छ। उसले जे गर्छ त्यसको हिस्सा स्त्रीलाई मिलिहाल्छ। स्वर्गमा त दुवै मालिक रहन्छन्। बच्चा एउटा हुन्छ, वर्सा पनि उसैले पाउँछ। कन्याले पनि आफ्नो हिस्सा कायदा अनुसार लिन्छिन्। कल्प पहिले जुन कायदा चलेको हो त्यही चल्नेछ। त्यहाँको रीति-रिवाजको ख्याल गर्नुछैन। बाबाले धेरै त साक्षात्कार गराइसक्नु भएको छ— कसरी राजधानी हस्तान्तरण हुन्छ। यहाँ हस्तान्तरण हुन्छ भने ब्राह्मण गुरु आदिलाई बोलाइन्छ। पहिलेको रीति-रिवाज धेरै राम्रो थियो। जब वानप्रस्थ लिन्थे बच्चालाई बडो प्रेमले अब तिमी कारोबार सम्भाल भनेर गद्दीमा बसाउँथे। अहिले त बिलकुलै बूढो हुँदा पनि छोड्दैनन्। पहिले बच्चाहरू मातृ-स्नेही हुन्थे। अब तो मातृ-द्रोही बनेका छन्। माताको पनि टुपी समातेर बाहिर निकालिदिन्छन्। यसलाई भनिन्छ धुन्धकारी, मातृ-द्रोही। सत्ययुगमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। तिमीलाई त धेरै खुशी हुनु पर्छ। महफिलको महसुसता तिमीलाई यहाँ आउँछ। यो ज्ञानसार त भने जहाँ हुनु हुन्छ त्यहाँ मेला लाग्छ।

नदीहरूको मेला हुन्छ नि। तिमी नदीहरू त आपसमा मिलिरहन्छौ। यो त हो ज्ञान सागर र नदीहरूको मेला। यी हुन् जगत अम्बा, सरस्वती, उनको पनि नाम प्रख्यात छ। माँको पासमा पनि कति मिल्न आउँथे किनकि उनको मुरली धेरै राम्रो थियो। बच्चीहरूले पनि महसुस गर्छन्, मम्माको मुरलीले राम्रो सँग खिचिदथ्यो।

यो हो ज्ञानसागर र नदीहरूको महफिल। धेरै बच्चाहरू आउँछन्। पहिले सागर, फेरि नदीहरू, साना नदीहरू, या ठूला नहरहरू आदि आदि हुन्छन् नि। तिमी हरेकले बुझ्न सक्छौ— म सानो नदी हुँ वा ठूलो नदी? ठूलो-ठूलो नदीहरूलाई भाषण गर्न बोलाउँछन्। त्यसैले अवश्य उनीहरू तीक्ष्ण छन्। मम्मालाई बोलाउँथे— शिवबाबाबाट मिलेको खजाना आएर दिनुहोस्। तिमी बच्चीहरू गएर ज्ञान-रत्नहरूको दान गर्छौ। ज्ञानको एक-एक महावाक्य लाखौं रुपियाँको छ। शास्त्रहरूमा कुनै ज्ञानका भर्सनहरू छैनन्। यदि हुन्थ्यो भने भारतवर्ष धेरै धनवान् हुन्थ्यो। तिमीलाई त रत्न मिल्छ, जसबाट तिमी २१ जन्मको लागि धनवान् बन्छौ। अहिले संगमयुगमा तिमी सबै भन्दा उच्च छौ। फेरि सत्ययुग-त्रेतामा तिमी डिग्री कम हुन्छ। अहिले तिमी ईश्वरीय दरबारमा बसेका छौ। तिमीलाई थाहा छ— बाबा २१ जन्मको वर्सा दिनेवाला हुनु हुन्छ। उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। अरू सबै दुःख दिनेवाला छन्। दुःख दिने चीजलाई सदैव भुलिन्छ। हे बाबा, हाम्रो त हजुर हुनु हुन्छ, अरू कोही छैन। तर कृष्णको नाम सुनेका छन् भने उनलाई नै याद गर्छन्। तिमी कृष्णको राजधानीमा थियौ। बाबाले यस कंसपुरीलाई कृष्णपुरी बनाइदिनु हुन्छ। आसुरी पुरीबाट फेरि दैवी पुरी बन्छ। फेरि देखाइएको छ— असुर र देवताहरूको लडाइँ भयो, देवताहरूको जित भयो। देवताहरू रहन्छन् स्वर्गमा। वास्तवमा तिमी लडाइँ हुन्छ ५ विकारहरूसँग। अब रामायणको ठूलो धुनी लाग्छ किनकि दशैं (दशहरा) आउँदैछ। सरकारले पनि मनाउँछ। रामलीला गर्छन् तर रावण के चीज हो, यो कुरा जान्दैनन्।

कतिपय बच्चाहरू भन्छन्— योग (नेष्ठा) मा बसाउनुहोस्। वास्तवमा याद त हिँड्दा-डुल्दा गर्नुछ। तर जसले सारा दिनमा याद गर्दैनन् उनीहरूलाई बसाइन्छ ताकि यहाँ बसेर केही न केही याद गरुन्। धेरै छन् जो सेन्टरमा जब आउँछन् तब याद गर्छन् घर गएपछि खलास। याद गर्ने प्राक्टिस छैन। बुद्धि अरू-अरू तर्फ भट्किरहन्छ। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ आत्मा स्टार हो जसलाई बिन्दु पनि भनिन्छ। स्टारमा त यस्ता कुनाहरू हुन्छन्। बिन्दुमा हुँदैन। तुलना गर्नको लागि स्टार भनिन्छ। लकी सितारा भनिन्छ। बिन्दु रूप आत्मामा ज्ञानको चमक छ। आत्मा बिन्दुमा सारा पार्ट छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म बिन्दुमा यो-यो पार्ट छ जसलाई मैले भक्तिमा बजाउँदै आएको छु। तिमी बच्चाहरूको सबै भन्दा ज्यादा पार्ट छ किनकि तिमीले अलराउण्ड चक्र लगाउँछौ। त्यसैले चक्रवर्ती राजा पनि तिमी बन्छौ। दुःख होस्, चाहे सुख होस्— तिमीले नै पाउँछौ। मेरो पार्ट तिमी जति छैन। म वानप्रस्थमा गइहाल्छु। फेरि भक्तिमार्गमा मेरो सेवा सुरु हुन्छ। याद पनि गर्छन् ड्रामा अनुसार, जुन-जुन देवताको पूजा गर्छन् साक्षात्कार फेरि पनि मैले गराउँछु। यो ड्रामामा मेरो पार्ट छ। उनीहरू सम्झन्छन् हामीलाई यिनबाट साक्षात्कार हुन्छ। यिनमा पनि भगवान् हुनु हुन्छ। गणेशबाट साक्षात्कार भयो भने गणेशमा पनि भगवान् हुनु हुन्छ भन्ने सम्झन्छन्। यसैबाट सर्वव्यापीको ज्ञान निकालेका छन्। अनि तिमी बच्चाहरू भन्दछौ— हामी सबै बाबालाई याद गर्छौं अर्थात् सबैमा बाबाको याद छ। त्यसैले यसबाट पनि सर्वव्यापी सम्झन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो यादमा पनि सबै नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार रहन्छन्। जति जसले याद गर्छ त्यति नै विकर्म विनाश हुन्छ। बाँकी आत्मा त सबैमा

२०७५ भाद्र २९ शुक्रबार १४-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 व्यापक छ। मैले कुनै बच्चामा पनि प्रवेश गरेर कसैको पनि कल्याण गर्न सकछु। तर उनीहरूले फेरि उल्टो
 अर्थ लगाइदिएका छन्। ड्रामामा त्यो पनि निश्चित छ। ड्रामा अनुसार सबैलाई पार्ट मिलेको छ। यी शास्त्र
 आदि बनाउने पनि ड्रामामा पार्ट छ। बनाउने पनि उनीहरूले नै छन् जसले पहिले बनाएका थिए। गीता
 सुनाउँछन् फेरि कल्पपछि यसरी नै सुनाउन्छन्। त्यसैले बच्चाहरूको महफिलमा बाबा बस्नु भएको छ।
 जसले मलाई जान्दछन् म उनीहरूको बीचमा नै सुहाउँछु। बाँकी जसले जान्दैनन् उनीहरूको बीचमा बसेर
 के गर्ने? तिमी भाषण आदि गछौं भने धेरै आउँछन्। उनीहरूको शमाको साथमा महफिल भन्न सकिदैन।
 शमाको साथमा महफिल त यहाँ छ। कोही बलि चढ्छन्, फेरि अन्त कहीं बुद्धियोग गइहाल्छ। जबसम्म
 सम्पूर्ण बन्दैनौ, बुद्धि भाग्छ। कर्मातीत अवस्था, सम्पूर्ण निर्विकारी अवस्था अहिले नै भन्न सकिदैन। त्यो
 अन्त्यमा हुन्छ। फेरि यो पुरानो शरीर छुट्नेछ। यो पुरानो खाल हो। आत्माले यी पुराना कर्मेन्द्रियहरूद्वारा
 काम लिन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) शिवबाबाबाट मिलेको खजाना सबैलाई बाँड्नु छ। अविनाशी ज्ञान-रत्नहरूको दान गरेर २१
 जन्मको लागि धनवान् बन्नु छ।
- २) आफ्नो अवस्था अचल-अडोल बनाउनु छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान
 बनेर बाबाको नाम प्रख्यात गर्नु छ। सेवामा तत्पर रहनु छ।

वरदानः— सोचाइ, भनाइ र गराइ— यी तीनैलाई समान बनाउने, बाबा समान सम्पन्न भव

बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई समान र सम्पन्न देख्न चाहनु हुन्छ। सम्पन्न बन्नको लागि
 सोचाइ, भनाइ र गराइ तीनै समान हुनु पर्छ। यसको लागि सबैले तयारी पनि गछौं, संकल्प
 पनि छ, इच्छा पनि यही छ। तर यो इच्छा पूरा तब हुन्छ जब अरू इच्छाहरूबाट इच्छा मात्रम्
 अविद्या’ बन्छौ। साना-तिना अनेक प्रकारका इच्छाहरूले नै यस एक इच्छालाई पूर्ण गर्न
 दिंदैन।

स्लोगनः— अव्यक्त र कर्मातीत स्थितिको अनुभव गर्नको लागि भनाइ, गराइ र बसाइलाई समान बनाऊ।